

לרקוד עם דמעות בעיניים / גיל זבלודובסקי

התערוכה השאילה את שמה מהלהיט של Ultravox משנת 1984, שנכתב בהשראת החרדה הקיומית שפשטה בעולם ממלחמה גרעינית, ומהריקוד האקסטטי האחרון שבני האדם רוקדים לפני הכיליון הסופי. התנגשות הקטבים האלו- חרדת ההתכלות עם פוטנציאל החלמה שטמון בחוויה משותפת עם אנשים אחרים, היא המצע עליו מונחת התערוכה.

התערוכה מאורגנת כמרחב בטוח של שיחה פנימית, חממת גידול לתהליכים נובטים ופגיעים. יריעות מיילר כסופות גדולות אוטמות את העולם שבחוץ. המיילר, המשמש לגינון וחקלאות, וכשמיכות חימום במצבי חירום, הוא חומר המסייע לתהליכי החלמה וגדילה מיטיבים, שכבת מגן חזקה ושומרת לתהליכים בלתי נראים. בתוך החלל אור ורוד שוטף ועוטף את הקירות, מזכיר חממות הידרופוניות והאור המלאכותי בתוכן, שבא לספק תנאים ראויים לצמיחה כשהתנאים בחוץ לא אופטימליים. צמח אלוורה מתפתל וקוצני מונח על מדרגת בטון, לא מסגיר את סודות הריפוי שטמונים בתוכו.

טיפה גדולה ניגרת מזווית העין, חוזרת על עצמה בחומרים וצורות שונות לאורך התערוכה. זבלודובסקי הופך בצורתן, מפרק ומרכיב שוב ושוב, צובע, מטשטש, עורם, מתמיר, את הסמל האולטימטיבי להתבוננות ונראות, ולעומק כאבי הלב שלנו. המבט הממשמע, המכונן את יחסינו עם גופינו ועם העולם, עולה על גדותיו ומשתכפל באובססיביות. חרדת המבט נובעת מהיותו סוכן של כוח בעל פוטנציאל לאלימות, והפגיעות מולו היא כפולה- של האיבר הרגיש שמאפשר אותו, ושל הנפש הפועלת מאחורי גלגל העין. המבט הזה נוכח גם בעבודת הוידאו הפורשת זרם אינסופי של איסורים שהועתקו מתוך שיחה שקיים עם הצ'טבוט של ChatGPT. אך אין כאן "אחר" חיצוני שמביט. העין היא של האמן. יש כאן בירור פנימי של השיחה המתקיימת עם קוד או רעיון חברתי מופשט, וגם ניסיון להעמיד מולו מרחב חלופי בדמות עולם פנימי עשיר וצבעוני, פארק שעשועים שוקק בין איים של אינטימיות.

"אז איך זה שלא רואים אותך? אפשר בכלל להרגיש? ... והלב פועם... אבל מי מקשיב? רואים אותי?" הוא שואל בקולו המתערבל לאט. האם המבט המופנה מהקירות יהיה מגדיל, מצמיח, מְפַתֵּחַ? האם הוא ישרה הרגשה מוצפת פחות, אינטגרטיבית יותר. בתוך החממה הוורודה המרחב הציבורי נוכח בדמות נורות ניאון תעשייתיות, פוסטר גדול, נוף עירוני הנשקף מחלון קדמי של רכב בשעת נסיעה. כדור דיסקו מסתובב סביב צירו, עיניים רבות נופלות מהעין הגדולה כמו רסיסי זנב של טווס. שכבות-שכבות מונחות זו על זו בקלידוסקופיות צבעונית כמו קשקשי שריון, לאור ניאון חובק ואורות מרצדים, עומדות בעליצות אל מול הדמעות השוטפות.

איזה מבט כותב את גופו?

מה שנשקף הוא אוהב וראוי לאהבה.

בואו נרקוד יחד, כל הלבבות פועמים באותו האופן.

סופי ברזון מקאי, אוצרת